

JAN "ČENIS" GALETA

Okřídlená přetínala vlny Vnitřního moře jako pila kmen stromu a galionová figura v podobě valkýry s mohutnými křídly se třpytila mořskou vodou. Plachty naplněné větrem se nadouvaly jako ženské poprsí a námořníci pobíhali v horečné činnosti. Posypávali palubu pískem, roznášeli na dobře přístupná místa toulce se šipkami do kuší i sudy plné tesáků a krátkých, těžkých šavlí. Jejich kamarádi kontrolovali stav válečných strojů u hrazení paluby a jiní nosili pro stroje střelivo. Okřídlená byla vyzbrojena šesti gastrafety, velkými kušemi na otočném šroubu, a čtyřmi palintonony, které dokázaly střílet kamenné kule a prorazit do boku nepřátelské lodi slušnou díru. Ti z posádky, kteří měli nejlepší oko a jistou ruku, šplhali s kušemi na zádech do stěžňových košů, na ráhna a do lanoví, aby měli nerušený výhled při míření a střelbě. Okřídlená se chystala k boji.

Na můstku toho majestátného miralenu s boky vyvedenými v pestrých barvách, stáli dva muži. První z nich byl Drubalt Bílý ohon, kapitán lodi a původem severský barbar. Měl široká ramena se svaly zocelenými prací na moři a oblečený byl v prosté lněné bílé košili, krátkých žlutých kalhotách a na hlavě měl černý třírohý klobouk. Své přízvisko nenosil jen tak, přesně totiž vystihovalo barvu jeho vlasů a styl účesu. Druhým mužem byl Jan Tuskar, první důstojník, dobrodruh, nevyvedený syn vážené keledorské rodiny. Měl na sobě černou vyšívanou košili, přes ni rudý kabátec lemovaný zlatou nití, krátké černé kalhoty a červené kamaše. Narodil od Drubalta, který byl jako většina námořníků bosky, měl Jan na nohou pečlivě vyleštěné kožené holínky. Vypadal jako elegance sama a dlouhé zvlněné lokny zlatých vlasů povlávající ve větru ten dojem jen utvrzovaly. Když takhle vyparáděný chodil po Erinu, obracely se za ním nejen dívky, ale i počestné ženy. Oba byli ozbrojeni, Drubalt měl u pasu dlouhou šavli, hodící se spíše pro kavalistu než námořníka a Tuskar byl ozbrojen kordem se zlaceným a zdobeným košem a bohatě leptanou čepelí. Ta byla ovšem ukryta v přepychové pochvě.

Drubalt se lokty opíral o zdobené brlení zadní nástavby, v rukou držel dobré sklo z rilondských dílen a pozoroval jím erinský koráb, ke kterému se Okřídlená nezadržitelně blížila. Převrácený obraz lodi byl rozostřený a čočky dalekohledu plné nečistot, ale přesto v lodi Drubalt poznal Mladou paní Olešku, jejich dnešní kořist. Na jejím stěžni vlály dvě vlajky. Zkřížené kordy na rudém poli byly zástavou Erinu, stejně vyšitý kus látky se třepotal i na hlavním stěžni Okřídlené. Druhým praporem na Olešce byly čtyři čtyřcípé hvězdy, dotýkající se cípy navzájem na modrém poli, znak kupeckého domu Tarninských.

"Uprav kurz o dvě čárky na levobok, Jene. Už o nás vědí a jako že jsem se narodil ve Stolobojské zátocce, tak vím, že se nám pokusí prchnout nějakým zoufalým manévrem. Namísto toho ale vplují přímo do naší vřelé náruče," řekl sebejistě Drubalt Tuskarovi, který pevně držel v rukou kormidelní kolo, skvělý to keledorský vynález.

Elegán jen přikývnul a upravil kurz. Na můstek, který zabíral celou palubu zadní nástavby, neměl většinu času přístup nikdo jiný než oni dva a mladý plavčík, jejich osobní sluha. Nevěřili na téhle lodi takřka nikomu, krom sebe navzájem, a moc dobře věděli proč. Teď sice byli zaměstnaní u mocného erinského kupeckého rodu Vieranů, plavili se pod jejich vlajkou se zlatou vavřínovou ratolestí na černém poli a v Erinu si žili jako páni. Oba ale byli skrz na skrz piráti a stejně tak i muži v jejich posádce. Znali se už několik let, ale přátelé z nich byli teprve od té doby, co je Vieranové najali jako velitele Okřídlené a dali jim oběma kaperský patent. Listinu, díky které mohli z pověření svých zaměstnavatelů loupit a přepadat lodě, a přitom byli v Erinu považováni za počestné námořní důstojníky. Samosebou, kdyby se dostali do rukou spravedlnosti jiného státu, byli by pověšeni jako prachsprostí piráti. A protože Okřídlená byla kaperská loď, byla jejich posádka sbírkou vrahů, zlodějů, podvodníků a

zvrhlíků, kteří se neštíteli podříznout vlastního kapitána z velmi malicherných důvodů. Jediné co na ně platilo, byla krutost a tyranský přístup, a ačkoliv ten šel Drubaltovi velmi dobře, potřeboval někoho, kdo by mu kryl záda. Usměvavý a veselý Jan Tuskar sice tento úkol plnil velmi dobře, ale přesto měl Drubalt pojistku v osobě bocmana Boryslava. Bohatě mu platil za to, že na něj dával nenápadně mezi posádkou pozor.

Přepadali jen lodě patřící k nepřátelům a konkurenci Vieranů. A rod Tarninských momentálně do této kategorie patřil. Proč, to Drubalta vůbec nezajímalo. Podle zprávy od vieranského agenta byla Mladá paní Oleška naložená kořením, kožešinami a slonovinou ze Země šelem a vracela se z plavenských kolonií domů, do Erinu. Tarninští měli, kdožví proč, výlučné vztahy s Plavenským císařstvím a jako jediní z Erinu mohli obchodovat v jeho přístavech. Oleška za sebou měla nebezpečnou několikadenní plavbu Žhavým mořem a okolo sopečných Barbarských ostrovů, ale tady, u východního pobřeží poloostrova Zelené peklo, se její cesta skončí. Drubalt byl o tom pevně přesvědčen. Oleška, jako většina kupeckých lodí, plula podél pobřeží Tary, aby se vyhnula nástrahám volného moře a mohla pohodlně nabírat zásoby nebo zakotvit v nějaké zátocce, kdyby se blížila zlá bouře či tajfun. Právě na tuto jistotu vždy vsázeli všichni piráti Vnitřního moře a Drubalt s Janem neměli důvod nedělat to samé. Čekali s Okřídlenou v ústí dosud nepojmenované řeky jižně od osady Djergawa a sotva je Oleška minula, vyrazili za ní. Mladá paní byla sice typově také miralen, ale obchodní, nikoliv bojový. Byla tudíž mnohem bachratější, pomalejší a hůře se s ní manévrovalo, navíc byla plně naložená a měla větší ponor než Okřídlená. Trvalo jen půl dne, než ji dohonili na dohled a od té chvíle se přibližovali vlnu za vlnou. Nacházeli se teď nedaleko Skryší, mysu oddělující Nomiladův záliv a Erin od Vnitřního moře a bylo jasné, že dál k domovu už kapeři obchodníky nepustí.

Čas se vlekl, vítr foukal do tváří, voda odstříkovala od trupu a lodě se blížily k sobě. Okřídlená měla Olešku před sebou na pravoboku. Posádka kaperské lodi už byla připravená na svých místech. U válečných strojů, s kušemi v rukou a šavlemi u pasu. Oheň v kuchyni byl zhašen. Muži byli připraveni zabíjet.

„Posádko!“ vykřikl Drubalt. „Dobře víte co vás čeká a co máte dělat.“ Stál u schůdků na zadní nástavbě, ruce v bok. Vypadal jako zjevení ze zlého snu. „Oleška se nám pokusí ještě vyklouznout, ale my i oni víme, že se to nemůže zdařit. Však už i její posádka se připravuje k boji. Možná jich je víc, ale jsou to jen námořníci. My jsme vlci mořských plání! Předpokládám, že se stočí na sever a ukáže nám záď. V tom případě vystřelíte ze strojů na pravoboku a pak s ní srovnáme kurz, doženem ji, zahákujem, vpadnem na její palubu a všechny pobijeme. Nikoho nešetřte. A vyvěste už vlajku!“

Dva muži se chopili kusu látky a vytáhli na hlavní stěžeň černou vlajku s šikmým bílým pruhem. Zástavu Bílého ohona. Lodě se mezitím přiblížily tak na sto metrů. Muži na pravoboku Okřídlené posadili do vodících žlábků palintononů kamenné kule a začali stroje natahovat. Mladá paní Oleška skutečně začala měnit směr plavby. Ovšem zcela opačně než Drubalt předpokládal. Loď Tarninských se pomalu obracela na jih, tak aby zkřížila dráhu svým pronásledovatelům.

Hlupáci, pomyslel si Drubalt, přímo nám do rány. „Prudce na levobok Jene, ať se s ní srovnáme,“ řekl Tuskarovi u kormidla a více nahlas pro posádku vykřikl: „U palintononů ke střelbě připravit! Kušníci, až budeme na dostřel, dělejte co umíte. Hlavním cílem je kapitán, kormidelník a bocmani!“

Oleška už byla natočená na jih a kdyby Okřídlená pokračovala ve svém původním kurzu, obě lodě by se byly srazily. Tuskar ale kaperský miralen, který měl citlivější a výkonnější kormidlo, stočil také a obě lodě se náhle octly bok po boku, sotva čtyřicet metrů od sebe. Většina plachet na obou z nich schlípla, jak se dostaly z větru, ale posádky teď měly jiné starosti, než si hrát s plachtovím.

„Střelba!“ zařval Drubalt. Dva palintonony a tři gastrafety na pravoboku vypustily kule a šípy. Kaperská posádka zařvala v očekávání úspěchu a také, aby se povzbudila. Okolo Olešky se ale zablesklo a projektily šplouchly neškodně do vody. Křik na Okřídlené odumřel.

„U Kharovy prdele. Mají na palubě mága,“ poznamenal Tuskar. Drubalt přikývnul, nebyl z toho nadšený. Mágové dokázali udělat na moři ošklivé věci. Naštěstí Okřídlená měla své pojistky. Doufal jen, že ten kouzelník není žádný arcimistr. „Jene, zaveď nás k ní,“ řekl Tuskarovi a k posádce vzkřikl: „Připravte lana a háky, začne zteč.“

Studená propast mezi miraleny se začala uzavírat, jak se blížily k sobě. Válečné stroje Okřídlené se Drubalt rozhodl už nepoužívat a Oleška žádné neměla. Jak si byly lodě blíž a blíž, viděli si už námořníci do tváří, řvali po sobě nadávky a urážky a dělali oplzlá gesta. Vzduch zaplnily šipky z kuší, vystřelené z obou plavidel. Kouzelník na Olešce zřejmě šetřil síly, protože ochranný štít nyní držel pouze nad můstkem a kryl tak jen sebe, kapitána a kormidelníka. Kušníci z Okřídlené si tak museli hledat cíle mezi posádkou. Těch ovšem byl dostatek. Nadávky vystřídaly první výkřiky bolesti. První muži se hroutili s šipkami v těle na fošny, které jim byly pevninou a krev tekla mezi pískem na palubě.

Kapeři z Okřídlené vyhodili desítky lan s háky. Některé sklouzly po trupu obchodního miralenu, ale většina z nich se zachytila. Posádka Olešky je odsekávala, ale bylo jich mnoho a navíc každý, kdo se po abordážním lanu ohnal, se stal prioritním cílem pro střelce z Okřídlené. *Zatím to jde dobře*, řekl si Drubalt a vytasil svou dlouhou šavli.

Muži začali lana přitahovat a propast mezi loděmi se zmenšila na několik metrů. V tu chvíli se začalo na můstku Olešky tetelit světlo. Drubalt si toho všiml a hned vydal rozkaz. „Střílejte na můstek!“ vzkřikl. Jeho střelci ho poslechli. Mág začal sesílat jiné kouzlo a musel tedy zákonitě stáhnout ochranný štít. Drubalt nebyl expert, ale základní teorie o magii si kdysi prostudoval. Kormidelník Olešky se zhroutil s šipkou v oku. *Šťastný zásah*, pomyslel si Drubalt. Kormidla se ale hned chopil jiný muž.

A pak už z můstku kupecké lodi, z rukou mága, vyletěla mohutná ohnivá koule. Pomalu, jakoby opile se překoulela vzduchem těch pár metrů a vrazila do trupu Okřídlené. Muži na Olešce zajásali, ale Drubalt věděl, nebo spíš doufal, že je to předčasné. Místo aby koule vybuchla, vypálila do boku lodi díru a zažehla neuhasitelný magický požár, ozvalo se pouze hlasité „plop“. Okolo Okřídlené se zajiskřilo a koule zmizela jako sněhová kulička v krbu. Do magické ochrany v podobě zabudovaných artefaktů investoval Drubalt, nebo spíš na jeho nátlak Vieranové, hodně peněz, ale vyplatilo se to už několikrát. Bouřlivý jásot se teď ozval na Okřídlené. Lodě s třesnutím přirazily k sobě a Drubaltova posádka se vrhla do útoku.

Kapeři přeskakovali z paluby na palubu, nebo se na lanech spouštěli z ráhnoví. Do toho pořád stříleli kušníci a na obou stranách přibývalo mrtvých a raněných. Drubalt ani Tuskar neváhali. Jan předal kormidlo mladému plavčíkovi, i když jen nerad, a po boku svého kapitána se vrhl na nepřátelskou palubu do boje.

Můstek Okřídlené byl vyšší než na druhé lodi a tak pro ně nebyl problém vpadnout přímo mezi kapitána a mága. Kapitán obchodní lodi byl starší muž s bříškem, ale svůj jednoruční meč držel velice jistě a tvářil se, jako že s ním umí zacházet. Naopak kouzelník v rudém hábitu byl pouhý mladíček, nemohlo mu být ani dvacet. Kolem něj se svíjely třpytivé stuhy v barvách duhy. Krom nich byl ještě na můstku námořník u kormidla a mrtvý kormidelník. Námořník ale nebyl vyzbrojen a stáhl se k brlení, aby se vyhnul boji. Drubalt s Tuscarem po sobě koukli a tváře jim zkřivil úšklebek. Drubalt zaútočil na kouzelníka, Tuskar se pustil do boje s kapitánem. Neměl to snadné, svým lehkým kordem nemohl naplno krýt úderů těžkého jednoručáku. Zato byl ale rychlejší a bodal jako vosu. Kapitán ovšem opravdu věděl co s mečem dělat a vypadalo to na delší a vyrovnaný souboj.

Drubalt ťal po mágovi, ale šavle prosekla jen oblak kouře, ve kterém kouzelník zmizel. Okamžitě se ale přímo ze vzduchu zhmotnil Drubaltovi za zády. V rukou držel meč z modrého ohně a ve tváři měl výraz vrcholného soustředění. Drubalt nechtěl, aby se magik

mohl soustředit. Kdoví co za kouzlo by pak ze sebe vypotil. Zasypal proto mladíka sérií úderů. Modře planoucí meč byl ale všude, kde měl být, a odrážel všechny pirátovy útoky. Naštěstí obyčejné ocelové šavli nijak neublížil. Bylo zřejmé, že je to dílo magie. Mladý kouzelník byl svým mečem doslova zmitán sem a tam, ztrácel rovnováhu a potácel se. Přesto ale meč vedl jeho ruku, jako mistr šermu. Drubalt dostával vztek, ale mágův meč se neustále bránil a ještě ani jednou neprovedl výpad. Naštěstí, pomyslel si Drubalt. V tom jeden z kušínků z Okřídlené vypálil po mágovi a modře planoucí meč dal přednost šipce před šavlí. Ozvalo se zasyčení, jak magický meč neuvěřitelnou rychlostí srazil letící projektil. Kouzelník ale zařval bolestí. Jeho zbraň mu ve snaze zachránit život vykloubila rameno. Drubalt nezaváhal, využil krátké chvílky, kdy meč srážel šipku a rozpáral kouzelníkovi břicho. Magický meč zmizel a mladík se zhroutil na palubu v kaluži krve a střev. Drubalt byl otřesen. Dosud nikdy neviděl, že by někdo dokázal krýt střelu z kuše. Magie mu zase jednou ukázala, co dokáže. Rozhlédl se okolo.

Na palubě Olešky probíhala krutá řež. Kaperští střelci už posráželi své konkurenty z ráhen i lanoví a měli teď málo práce. Báli se střílet do skrumáže, která se přelévala od boku k boku kupecké lodi. Námořníci se stále bránili, ale zkušenému oku Drubaltovu bylo jasné, že jeho posádka už má navrch.

Jan Tuskar stále sváděl boj s kapitánem Olešky. Začínal být unavený, šerm s kordem, ač se to nezdá, vyžaduje silnou paži. Na druhou stranu, bezejmenný kapitán vypadal, že brzy vyplivne plíce. Kdyby byl o deset let mladší, už by bylo po boji, pomyslel si obdivně Tuskar. A zatímco se pokusil o útok na hrdlo, přiskočil ze zadu ke kapitánovi Drubalt a zarazil mu svou šavli do zad. Kapitán sebou zaškubal a mrtvý sklouzl z čepele ke kormidlu své lodi. Tuskar se na Drubalta nesouhlasně zašklebil, ale na druhou stranu mu byl vděčný. Možná mu zachránil život. A navíc, na hlouposti jako je čest, nebylo v jejich živobytí místo.

Když není místo na čest, co na důvěru a přátelství? Blesklo Drubaltovi hlavou, když se sklonil, aby utřel čepel do kapitánova kabátce. Myšlenku mu přerušil Tuskarův varovný výkřik: „Bacha!“ Drubalt se skulil stranou, přes mrtvolu, a vrazil bokem do kormidelního kola. Klobouk mu spadl z hlavy. Nad ním zasvištěla čepel tesáku. Tuskar skočil, vrazil do útočníka ramenem, povalil ho na zem a tam mu probodl srdce kordem. Byl to ten náhradní kormidelník, který se dosud krčil v rohu. Asi nakonec přece jen dostal odvalu. Tuskar nabídl svému kapitánovi ruku a pomohl mu na nohy.

„Zachránil's mi život,“ řekl mu vděčně Drubalt.

„Stejně jako ty před chvílí můj,“ oplatil mu to Tuskar. Pohlédli si do očí a více slov nebylo třeba. Věděli, že účty se zase jednou vyrovnaly.

Boj na hlavní palubě měli z vyvýšeného můstku jako na dlani, ale už se nebylo na co koukat. Zbyla jen desítka námořníků, zoufale se bránící mořským dravcům z Okřídlené.

„Zahod'te své zbraně, vzdejte se a já vám daruji život!“ vykřikl Drubalt. Tuskar na něj překvapeně pohlédl, ale pak mu to došlo a sklopil zrak. Na moři není místo ani pro soucit. A mezi piráty už vůbec ne. Námořníci se ale chopili příležitosti jako kuřák šlauchu vodní dýmky a odhodili své zbraně. Kapeři by je teď sice nejraději nasekali nadrobno, ale nechtěli jít proti příkazu svého kapitána, a tak se na ně jen vztekle zubili.

„Svažte jim ruce,“ přikázal Drubalt a jeho muži se dali do práce. Zbylí hrdinní námořníci byli brzy připraveni u brlení hlavní paluby jako prasata na porážku. Drubalt se na ně díval pěkně svrchu, z můstku. Jejich tváře byly plné strachu, nejistoty, ale sem tam se jim v očích zableskla naděje. Věděli, že piráti, korzáři ani kapeři nedávají milost. Ale věděli také, že kdyby bojovali, neměli by žádnou šanci proti přesile. Obávali se akorát mučení.

„Statečně jste bojovali, udatní námořníci z Mladé paní Olešky!“ vykřikl vznešeně Drubalt.

„Váš boj ale ještě nekončí. Dávám vám šanci zachránit své životy.“ *Byť malou*, pomyslel si v duchu. „Hod'te je do vody!“ poručil svým mužům a ti jeho rozkaz s nadšením provedli. Námořníci šplouchli do moře. Osm z těch desíti šlo hned ke dnu. Neuměli plavat. Dva se ale

vynořili na hladinu a zoufale šlapali vodu, aby se udrželi na vzduchu. To bylo přesně o dva více než Drubalt čekal. Přesto neměli šanci. Od pobřeží byli vzdáleni několik desítek kilometrů a moře bylo plné nebezpečí. Přičemž žraloci patřili mezi ty menší z nástrah. Jak spoutané lodě unášel proud, dva námořníci potácející se po hladině se vzdalovali. Jejich osud už ale koneckonců nikoho z kaperů nezajímal. Dali se totiž do rabování a plnění nákladu Olešky.

Drubalt se své muže snažil řídit, ale ndržel je nijak zkrátka a dovolil jim, aby si drobný lup nechávali pro sebe, i když stejně dostanou podíl z celkové kořisti. Po boji byli jako opilí a pokud by na ně byl kapitán tvrdý, snadno by to mohlo skončit vzpourou. Oleška vezla hlavně kožešiny lvů, gepardů a zeber, několik beden slonoviny a nosorožčích rohů, bedny a pytle s kořením. To vše posádka pomocí lodních jeřábů překládala na Okřídlenou a její nákladový prostor se rychle plnil. Drubalt s Tuscarem navštívili kapitánovu kajutu. Do té se jeho posádka neodvážila. Kořist z ní patřila Drubaltovi. Spolu s Jenem se prohrabovali lodními deníky. Drubalt si s potěšením prohlédl a schoval podrobné mapy moře v okolí Maleny a Barbarských ostrovů. Každý kapitán si své mapy střeží jako oko v hlavě, pečlivě si do nich celý život zakresluje směry a sílu proudů, mělčiny a útesy, vhodná kotviště a podobné věci. Jako svůj největší poklad je pak chová v tajnosti i před vlastní ženou.

„Podívej na tohle Drubalte,“ řekl Tuskar se zaujetím nad stránkami lodního deníku. Zrovna studoval soupis nákladu a vedle pečlivých poznámek o počtu sloních klů a rozměrech lvích kožešin jej zaujal velmi neurčitý záznam, který zněl: „dvě okované truhlice.“

Drubalt se usmál. „To vypadá zajímavě,“ souhlasil kapitán. „Pojďme se po nich podívat.“

Propátrali celé podpalubí, nyní už z většiny prázdné, prolezli i zboží přeložené na Okřídlenou, ale po truhlách nebylo ani památky. Oba ale byli zkušený námořníci a věděli, kde na lodi hledat tajné skrýše. Zatímco se jejich posádka opíjela rumem a quailou, kterou našli na Olešce, sestoupili oba důstojníci opět do podpalubí a s lampou v ruce prohledávali stěny a podlahu. Nenarazili ale na nic. V tom případě zbývalo už jen jedno místo a Drubalt se proklínal, že ho to nenapadlo rovnou. Mohli se vyhnout špíně a vlhku které tam dole panovalo. Vrátili se zase nazpět do kapitánovy kajuty v záďové nástavbě. Cestou dohlédli na posádku, která se krom pití bavila souboji, kartami, kostkami a ničením Olešky.

Začali proklepávat stěny a netrvalo dlouho, než narazili na dutinu. Byla v zadní stěně nad kormidlem, pod dvěma okýnky. Určitě měla nějakou západku, ale Drubalt přepážku z překližky rázně prokopl. Ve skrýši tam ležely dvě okované truhličky, každá velikosti dvou pecnů chleba na sobě.

„Copak to tu máme,“ řekl s úsměvem Drubalt, vyndal je ven a prohlédl si jejich zámky. „Jene, zajdi nahoru a prohlédni kapitánovo tělo, jestli u sebe nemá klíče,“ přikázal. Tuskar přikývl a vydal se na můstek. Drubalt si sednul na židli, opřel se a přemýšlel. Ať je v těch truhlách cokoli, určitě to není běžný náklad a určitě je to hodně cenné. Nic, co by měl chuť odevzdat Vieranům jako kořist. A také se o to nechtěl dělit s posádkou. Tuskarovi věřil, ale to jen znamenalo, že si obsah truhel budou muset rozdělit. Což je škoda. Drubalt měl do budoucna velké plány. U Vieranů byla dobrá služba, ale kapitán se chtěl osamostatnit. Uvažoval dokonce nad vlastním rejdařstvím. Takové velké plány stojí velké peníze a Drubalt ne poprvé začal přemýšlet jak je získat.

Z úvah ho vyrušil Janův návrat. Kouknul po něm, jak radostně, skoro jako malý kluk, cinká klíči. Byly od krve. Drubalt si je vzal, odemknul truhlici a pomalu nadzvedl víko. Malou kajutou se v zapadajícím slunci medově zlatou barvou zatřpytily drahé kameny. Plná truhlice drahokamů. A nebylo pochyb, že v druhé je to samé. Tuskar obdivně pískl. Drubalt po něm střelil pohledem a postrčil truhlici k němu. Jan jeden kámen zvedl.

„Myslím,“ řekl uváženě, „že je to jantar. Všechny jsou velké a prvotřídně broušené. Jako laik bych to odhadnul tak na tři a půl tisíce zlatých erinských denárů za obsah jedné truhly.“

„Tedy,“ poznamenal Drubalt s úsměvem, „ještěže tě mám s sebou, obchodnický synu. Jestli se ale nepleteš, tak je to slušné jmění. Za sedm tisíc bychom koupili novou loď a ještě by nám zbylo na měsíce hýření.“

„Tobě by zbylo na měsíce hýření, mě sotva na jeden. To proto, že navštěvuješ samé pajzly a nikoliv vybrané podniky na úrovni,“ oponoval Tuskar a Drubalt se hlasitě rozesmál.

„Máš pravdu. Rozdělíme se napůl. Každý jednu truhlu,“ navrhnul.

„To je více než štědré, můj kapitáne. Děkuji. Ale raději najdu nějaké pytle, do kterých si to nasypem. Ty truhlice by mezi posádkou mohly vzbudit nepatřičný zájem. A kdyby začali přemýšlet, co v nich může být, kdoví co by ty parchanty napadlo.“

„Dobrý nápad,“ přitakal Drubalt. Když se Jen vrátil se dvěma kusy látky a provazem, zabalili si do nich každý své drahokamy a truhlice hodili oknem do vln. Vyšli na palubu a seznali, že zábava na Olešce opadla a jejich muži se povětšinou vrátili na Okřídlenou.

„Boryslave!“ zavolal si Drubalt bocmana, který jako jediný z posádky nepil alkohol. Namísto toho sice často mohutně kouřil hašiš, ale pouze v soukromí.

„Ano kapitáne?“

„Seber pár nejstřízlivějších mužů a polijte Olešku olejem. Pak odhákněte nebo přesekejte lana, ať se můžem odpoutat. A nažeň ty, co jsou natolik střízliví, že nespádnou, ať zaopatří plachty. Vyplujeme domů.“

„Jo, už jdu na to,“ odpověděl ležérně Boryslav a skutečně se pustil do zadaného úkolu. Drubalt s Tuskarem se vydali do kajut uložit jantar do svých tajných skrýší a sešli se na můstku Okřídlené. Muži už odsekali abordážní lana a obě lodě se od sebe začaly vzdalovat. Plachty kaperského miralenu natočili námořníci na vítr a jak se do nich opřel, loď poskočila, jako by se chtěla vznést a dostat svému jménu. Když byli od Olešky na třicet metrů, mávnul Drubalt rukou a tři připravení střelci vypustili střely zavinuté v oleji namočené a zapálené látce. Všechny našly svůj cíl. Mladá paní Oleška vzplála a Drubalta napadlo, jestli i skutečná paní Oleška, nejspíš žena či dcera některého z Tarninských, po které se loď jmenovala, také někdy tak silně hořela, ať už láskou či nenávisť.

„Opravdová nádhera,“ poznamenal Tuskar u kormidla. Drubalt se rozhlédl, na západě se slunce choulilo za obzor a mraky i hladina měly úžasnou barvu. Přikývnul, i když si nebyl jist, na co jeho přítel ve svých slovech narážel. Pluli na jihozápad a hořící vybrakovanou loď s kupou mrtvých těl nechávali za sebou.

Oba usoudili, že když je posádka víceméně opilá a slaví, tak vzpoura nehrozí. Nechali tedy loď pod dozorem Boryslava a kormidlo v ruku svého sluhy a zalezli do Drubaltovy kajuty. Jan se usadil ke stolu a jedl chleba se sušeným a nasoleným masem, které předtím přichystal sluha. Drubalt za jeho zády vytáhl ze skříně dva poháry a láhev vína. Zatímco Tuskar vyprávěl příběh o lodi duchů, jeho kapitán nalil a pozvedl číši k připitku.

„Na naši dnešní kořist,“ řekl. Tuskar přikývnul, chopil se cínového poháru a doplnil: „Ať i ta příští je stejně bohatá.“ Přitukli si a napili se. Drubalt si taky vzal chleba s masem a Tuskar pokračoval v příběhu. Najednou umlkl a roztřásl se. Vyčítavě hodil pohledem po Drubaltovi a třesoucí se rukou hledal u pasu dýku. Nenašel ji. Celého se ho chopila křeč a mladý elegant nebyl schopen pohybu. Drubalt pevně čelil jeho pohledu, snažil se nedat najevo výčitky svědomí, které jím zmítaly.

„Omlouvám se Jene,“ řekl s upřímným smutkem. „Je to dobrý jed. Neměl by bolet. Nebo snad ano?“ zeptal se, ale Tuskar prohrával boj o život a nemohl mu odpovědět. Z úst mu začala téci pění. „Byl jsi mi po celou dobu dobrým přítelem, ale peníze za ty drahokamy nutně potřebuju. Věřím, že to chápeš. Víím, že bys byl schopen udělat mi to samé. Jsme přece piráti.“ Smutně se usmál a Tuskar se mrtvý zhroutil ze židle. „Sejdeme se v Jamách věčného zatracení, příteli,“ zašeptal Drubalt. Utřel Janovi pění z tváře, zamáčkł oči a poplácal ho po ztuhlém rameni. Pak otevřel okno a vyhodil tělo do moře. Ryby se o něj postarají.

V Janově kajutě snadno našel tajnou skrýš a v ní jantar, který tak nutně potřeboval pro svou budoucnost. Na stěně visel Tuskarův černý třírohý klobouk, vyšívaný zlatou nití. Drubalt po něm přešel rukou, povzdechl si a vzal si ho na památku.